

2014

Martii Koskenniemi az emberi jogokról: Kosmán Koskeni: Empirikus perspektíva: Empirikus perspektíva

Eric A. Posner

Kövesse ezt és további munkáit a következő címen:

https://chicagounbound.uchicago.edu/public_law_and_legal_theory

A [Law Commons](#) része

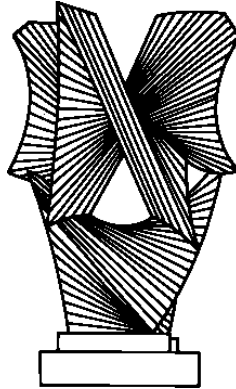
A Chicago Unbound a cikkek folyamatban lévő munkáit és végleges változatait egyaránt tartalmazza. Kérjük, vegye figyelembe, hogy a cikk egy frissebb változata elérhető lehet a Chicago Unboundon, az SSRN-en vagy máshol.

Ajánlott idézet

Eric Posner, "Martii Koskenniemi az emberi jogokról: University of Chicago Public Law & Legal Theory Working Paper No. 467, 2014).

CHICAGO

KÖZJOGI ÉS JOGELMÉLETI MUNKADOKUMENTUM NO. 467

MARTII KOSKENNIEMI AZ EMBERI JOGOKRÓL: EMPIRIKUS PERSPEKTÍVA

Eric A. Posner

**A JOGI ISKOLA
A CHICAGÓI EGYETEM**

Március 2014

Ez a tanulmány ingyenesen letölthető a Közjogi és jogelméleti munkadokumentum-sorozatból:
<http://www.law.uchicago.edu/academics/publiclaw/index.html>.
és The Social Science Research Network Electronic Paper Collection.

Martii Koskenniemi az emberi jogokról: Posner: Egy empirikus
perspektíva Eric A. Posner¹
Március 19,2014

Összefoglalva. Martii Koskenniemi amellel érvel, hogy az emberi jogi jog meghatározhatatlan, és hogy az emberi jogokra alapozott érvek elkerülhetetlenül a beszélő politikai preferenciáit tükrözik. Ezt az érvelést empirikus bizonyítékokkal kapcsolom össze, amelyek szerint a nemzetközi emberi jogi szerződések nem javítják az emberi jogokat azokban az országokban, amelyek ratifikálták őket. Azt állítom, hogy az emberi jogi rendszer számos, a jogászok által ünnepeelt jellemzője - a szerződések nagy száma, a jogok hatalmas száma, a nagyfokú intézményesülés és a nem kormányzati szervezetek bevonása - valójában a rendszer kudarcát tükrözi. A kormányok azért tűrik ezeket a fejleményeket, mert ezek növelik a jogi rendszer meghatározatlanságát, és felszabadítják őket arra, hogy a közérdek érdekében cselekedjenek, ha erre motiváltak.

A nemzetközi jog hatalmas terület, amely számtalan államközi kapcsolatot szabályoz, mégis egy nagyon kis része kapja a legtöbb figyelmet - az emberi jogok. Ez zavarba ejtőnek tűnhet. Az emberi jogi rendszert létrehozó szerződések nem különböznek azoktól a szerződésektől, amelyek a tengerjogot és a nemzetközi kereskedelmi jogot hozták létre. Mégis nyilvánvaló, hogy az emberek másként gondolkodnak az emberi jogi jogról, mint a nemzetközi jog többi részéről. Azok a jogászok, akik a tengerjogról vagy a nemzetközi kereskedelmi jogról vitatkoznak, előbb-utóbb valószínűleg felvetik a kérdést, hogy az e területekre vonatkozó szabályok összhangban vannak-e az emberi jogi normákkal, míg az emberi jogi jogászok az emberi jogokról anélkül is vitatkozhatnak, hogy a tengerjogra vagy a WTO-ra gondolnának. Sokan ragaszkodnak ahhoz, hogy az államok akkor is kötelesek tiszteletben tartani az emberi jogokat, ha nem ratifikálták a vonatkozó szerződéseket, vagy csak fenntartásokkal ratifikálták azokat - miközben a WTO-hoz nem tartozó országokat nem kötik annak szabályai. Egyesek úgy vélik, hogy az emberi jogi jog akkor is kötelezi az államokat, ha az államok kifejezetten elutasítják azt; az emberi jogi jognak állítólag "alkotmányos" dimenziója van.

Az emberi jogok körül hatalmas infrastruktúra alakult ki. Számtalan nem kormányzati szervezet ellenőrzi az emberi jogok betartását a különböző országokban. A kormányok rendszeresen bírálják egymást az emberi jogok megsértése miatt. Bizottságok, tanácsok, bizottságok, bíróságok és hivatalok végtelen sora próbálja igazgatni az emberi jogi szerződéseket. Bár más szerződéses rendszereket is nemzetközi szervezetek irányítanak (a WTO, a Tengerjogi Hatóság), a jog egyetlen más területe sem hozott létre ennyi intézményt, összetett, egymást átfedő hatáskörökkel. Nehéz is elképzelni a nemzetközi jog más olyan területét, ahol ennyi tevékenység folyik: ennyi javaslat további szerződésekre, a meglévő szerződések hatályának kiterjesztésére, új intézmények megerősítésére és létrehozására.

És mégis, a nemzetközi emberi jogi jog eredményei meglehetősen csekélynek tűnnek. Az országok csak ritkán próbálják a szerződéseket egymás ellen érvényesíteni - legalábbis szisztematikusan. Nem "torolják meg" egymást a szerződések megsértéséért, ahogyan gyakran megtorolják a kereskedelmi törvényeket megsértő országokat. Az országok szankciókkal fenyegetik az emberi jogok megsértőit a következőktől

¹ Kirkland & Ellis Distinguished Service Professor, University of Chicago Law School. Köszönet Adam Chiltonnak a hasznos megjegyzésekért.

időről időre, de ezt nem szisztematikusan teszik, és általában az emberi jogok megsértését csak ürügyként vagy felesleges indoklásként kínálják fel, amikor az aggodalom valódi alapja egy ország militarizmusa vagy agressziója. És a legtöbb emberi jogi jogsértőt békén hagyják. Az emberi jogokat felügyelő nemzetközi intézmények nem rendelkeznek megfelelő személyzettel és pénzeszközökkel, és kevés kivételtől eltekintve formális jogi felhatalmazással sem rendelkeznek. Nem sok bizonyíték van arra, hogy az emberi jogi törvények hatására a kormányok javítottak volna az emberi jogok tiszteletben tartásán.

Mit kell ebből a jelenségből kiindulnunk? Ezt a kérdést Martii Koskenniemi emberi jogokról szóló írásainak tükrében fogom megvizsgálni. A témával kapcsolatos legkoncentráltabb írása *A nemzetközi jog politikája* című könyv két fejezetében található. Őt az emberi jogi diskurzus és az emberi jogok intézményesülése közötti feszültség érdekli. A diskurzus képlékeny és meghatározhatatlan. Az intézmények ezzel szemben merevek. Ahogyan érvel:

[M]íg az emberi jogok retorikája történelmileg pozitív és felszabadító hatással volt a társadalmakra, amint a jogok a politikai és közigazgatási kultúra központi részévé válnak, elveszítik átalakító hatásukat, és egy legalista paradigmává merevednek, amely marginalizálja azokat az értékeket és érdekeket, amelyek ellenállnak a jogok nyelvére való lefordításnak.²

Az okok összetettek. Az emberi jogi diskurzus gyakran határozatlan, és amikor nem az, akkor önkényesen előnyben részesít bizonyos erkölcsi viszonyokat másokkal szemben. A határozatlanság a kompromisszumok mindenütt jelenlévő problémájában érhető tetten. Amikor egy személy kritizálja a kormányt, a véleménynyilvánításhoz való emberi jogát mérlegelni kell a kormány legitim tevékenységeibe való beavatkozással, például a biztonság biztosításával szemben. Ezek a feszültségek valójában jogok közötti konfliktusként jellemezhetők - ebben az esetben a véleménynyilvánítás szabadságához való jog és a biztonsághoz való jog közötti konfliktus -, és az emberi jogi szerződések nem adnak módszert az ilyen konfliktusok feloldására. A nagyobb probléma az, hogy a kormányok számos felelősséggel és korlátozott erőforrásokkal rendelkeznek. Ha erőforrásaik egy részét bizonyos emberi jogok előmozdítására fordítják, akkor kevesebb forrás marad más emberi jogok vagy a nyilvánosság egyéb jogos érdekeinek előmozdítására. Nincs "recept" ezeknek a kompromisszumoknak és döntéseknek a meghozatalára. Az erkölcsileg helyes eredmény a kontextustól függ.³

Ami még rosszabb, hogy az emberi jogi törvények bizonyos erkölcsi értékeket mások rovására előnyben részesítenek. Tehát még ha egy kormány megfelelően tiszteletben is tartja az emberi jogokat, a végén más erkölcsi károkat okozhat. Például a családokban az erkölcsi követelések nem a jogokon, hanem a kapcsolatokon alapulnak; elterjedt aggodalom, hogy a családi kapcsolatok jogokban való megfogalmazása (például a gyermekeknek joguk van a szeretethez és a támogatáshoz) félreértelmezi és károsítja azokat. Az Egyesült Államokban nemrégiben széles körű felháborodást váltott ki az a per, amelyet egy tinédzser indított a szülei ellen, azt állítva, hogy jogilag kötelesek fizetni a drága középiskolai tandíjat. Bár a felperesnek gyenge volt az ügye, az aggodalomra ad okot, hogy nem is indított volna pert, ha nincs az a kultúra, amelyben mindenki mindent a jogok szempontjából gondolkodik. Egy olyan kormány, amely az emberi jogokat családi kontextusban igyekezett megvédeni, végül a családi kapcsolatoknak árthat.

Amikor az emberi jogokat intézményesítik - és Koskenniemi itt, úgy tűnik, a hazai jogi és alkotmányos struktúrákra gondol -, az erkölcsi kompromisszumok (az első probléma) a következőkben kerülnek

² Martti Koskenniemi, A nemzetközi jog politikája (1332011).

³ Id., at 143.

a bíróságok és a közigazgatás kezében vannak, akik ezeket helytelenül, önérdékből, az elit értékrendjét vagy az intézményi önfenntartást tükrözve, illetve tévedésből hozhatják meg. A jogok bürokratikus érvényesítése aztán olyan erkölcsi értékek becsmérélséhez vezet, amelyeket nem lehet a jogok nyelvén megfogalmazni (a második probléma).

A végeredmény az, hogy bár az igazságtalanul kezelt emberek gyakran a jogok nyelvezetét használva tudják előmozdítani az ügyüket, amint ezeket a jogokat elismerik, legalizálják és intézményesítik, ezek a jogok csak egyek lesznek a sok jog közül, amelyeket egymással szemben kell elcserélni, gyakran a (még) nem jogként elismert erkölcsi értékek figyelmen kívül hagyásával. Úgy tűnik, ez az a megkövesedés, amelyre Koskenniemi utal. Hozzátehetnénk, hogy a probléma nem csupán az, hogy más erkölcsi értékeket nem ismernek el, hanem az is, hogy az intézmények, miközben számos jogot ismernek el, nem a megfelelő kompromisszumokat kötik, és így ténylegesen megsértik ezek közül néhányat vagy sokat.

Koskenniemi vitája elvont; mint említettem, úgy tűnik, egy homályosan meghatározott, részben legalizált emberi jogi diskurzusra gondol. Ebben az esszében lejjebb viszem az absztrakció szintjét, és megvizsgálom, hogyan érvényesül az érvelése a nemzetközi jogban. Kiindulópontom az elmúlt évtizedben összegyűjtött bizonyítékok, amelyek arra utalnak, hogy a nemzetközi emberi jogi jog hatástalan volt. Amellett fogok érvelni, hogy a probléma nem az emberi jogok megkövesedése, hanem a mérlegelés és a kompromisszumok kiküszöbölésének nehézsége. Az államoknak a közjót kell előmozdítaniuk, és ellen kell állniuk egy olyan jogrendszer kényszerzubonyának, amely akadályozná ezt a napirendet. Ennek eredményeként az államok szándékosan gondoskodtak arról, hogy a nemzetközi emberi jogi jog homályos legyen, és hogy a nemzetközi jogi intézmények túl gyengék ahhoz, hogy tartalmat adjanak neki. Azt állítom, hogy a kudarc a jogokkal kapcsolatos alapvető fogalmi problémára vezethető vissza. Mivel a közjónak a jogok rövid listájára való redukálására tett erőfeszítések elkerülhetetlenül elkerülik azokat a dolgokat, amelyek az embereket érdeklik, mindig is folyamatos nyomás lesz a jogok számának növelésére. Ez a nyomás a nyilvánosságtól, a nem kormányzati szervezetektől, politikai aktivistáktól és sok más személytől és szervezettől érkezik. De ahogy a jogok száma növekszik (ezt a jelenséget az emberi jogok "hipertrófiájának" nevezem), és egyre inkább szükségessé válik, hogy kompromisszumokat kössünk közöttük, egyre nehezebb lesz bírálni az országokat azért, mert egyes jogok nem érvényesülnek jobban, mint mások. Paradox módon az emberi jogok óriási mennyisége mentességet biztosít az államoknak a megsértésük miatti kritikával szemben.

Néhány bizonyíték

A közelmúltig a nemzetközi jogászok körében természetesnek tartották, hogy az emberi jogi szerződések előmozdítják az emberi jogok ügyét. Hogyan is ne tennék? A kormányok, a nem kormányzati szervezetek és más intézmények hatalmas erőfeszítéseket tettek az ilyen szerződések megtárgyalásába. Bizottságokat, bizottságokat és bíróságokat hoznak létre a betartás ellenőrzésére, a feltételek értelmezésére és azon kormányok zaklatására, amelyek nem tesznek eleget kötelezettségeiknek. Gyakorlatilag minden kormány vezetői rendszeresen kijelentik, hogy elkötelezettek az emberi jogok iránt, és bírálják a többi kormányt az emberi jogok megsértéséért. Több ezer nem kormányzati szervezetet alapítottak olyan emberek, akik azt remélik, hogy kormányaikat és külföldi kormányokat be tudják tartani a kormányok emberi jogi kötelezettségeihez. A segélyeket az emberi jogokhoz lehet kötni. Az emberi jogok rendszeres megsértőit elszigetelhetik. A Nemzetközi Büntetőbíróságot azért hozták létre, hogy a legsúlyosabb emberi jogi jogsértésekért felelős kormánytisztviselőket büntetőjogi felelősségre vonják.

Az évtizedek során a nemzetközi emberi jogi jog mélyen behatolt a hazai politikai és jogi intézményekbe. Számos kormány új alkotmányt készített, és minden új alkotmány olyan jogokat tartalmaz, amelyek nemzetközi dokumentumokra vezethetők vissza. A hazai bíróságok gyakran felhatalmazást kapnak a jogok érvényesítésére. Az Emberi Jogok Európai Bírósága vezető szerepet vállalt az emberi jogi rendszer elmélyítésében és előmozdításában. A nemzetközi emberi jogi jog kialakulásával nagyjából egy időben a demokrácia országról országra terjedt, a II. világháborút követő, az 1970-es és az 1990-es évek során lezajlott hullámokban. Ma már a legtöbb ország demokrácia, és még a nem demokratikus országoknak is (ál)választásokkal kell tisztelegniük a demokratikus eszmék előtt.

Az emberi jogi rendszer egyik legérdekesebb jellemzője az emberi jogi szerződések számának gyors növekedése, valamint a nemzetközileg elismert emberi jogok számának gyors növekedése (a legtöbbet, de nem mindet a szerződések hozták létre). A főbb szerződések 1969-ben, 1976-ban (két), 1981-ben, 1987-ben, 1990-ben, 2003-ban, 2008-ban és 2010-ben léptek hatályba. A hatályba lépett jogok száma az első szerződésben szereplő körülbelül 20-ról (attól függően, hogy ki hogyan számolja őket) 1976-ban több mint 100-ra, az 1990-es években több mint 150-re, napjainkban pedig körülbelül 300-ra bővült. Vagy másképp fogalmazva, a nemzetközi emberi jogi jog által szabályozott emberi tevékenységek köre jelentősen kibővült, így ma már szinte minden, amire csak gondolhatunk, formálisan az emberi jogi jog hatálya alá tartozik - a család, a munkahely, a politikai intézmények, a vallási szervezetek, az oktatás, az egészségügy, az öslakos csoportok, a fogyatékosok és így tovább.

Ez az emberi jogok nagy diadalának tűnhet, de ha jobban megnézzük, a kép egyre homályosabbá válik. Az emberi jogi megfigyelők egyre nagyobb ütemben készítenek lehangoló jelentéseket, és ezek a jelentések azt mutatják, hogy az emberi jogok megsértése a legtöbb országban továbbra is gyakori. A kínzásokat rendszeresen alkalmazzák vallomások kicsikarására vagy a másként gondolkodók megfélemlítésére. A rendőrség bíróságon kívüli gyilkosságokat alkalmaz a rend fenntartása vagy kenőpénzek kicsikarása érdekében. A legfejlettebb nyugati országok kivételével mindenhol rendkívül rosszul bánnak a nőekkel. A szegény országokban a gyerekeket munkára kényszerítik, és megtagadják tőlük a megfelelő oktatást. Az egészségügyi ellátás siralmas. A vallásszabadság korlátozott. A sajtószabadság még a demokráciákban is nagyon eltérő, ahogyan az is, hogy a közvélemény mennyire képes akarátát a politikai intézményeken keresztül érvényesíteni.

A szerződések ellenőrzésével és betartásával megbízott különböző nemzetközi intézményeknek alig van pénzük, és az államok rendszeresen figyelmen kívül hagyják őket. A szerződéses bizottságok marginális intézmények. Az ENSZ Emberi Jogi Tanácsát beszenyvezik az emberi jogokat megsértő tagjai, akik védik magukat a kritikától. Az Emberi Jogok Európai Bírósága elnökölt a tekintélyelvűség visszatérése felett Oroszországban. A hazai emberi jogi intézmények hatékonysága pedig megkérdőjelezhető. Nyugaton kívül a legtöbb országnak gyenge és gyakran korrupt jogi intézményei vannak.

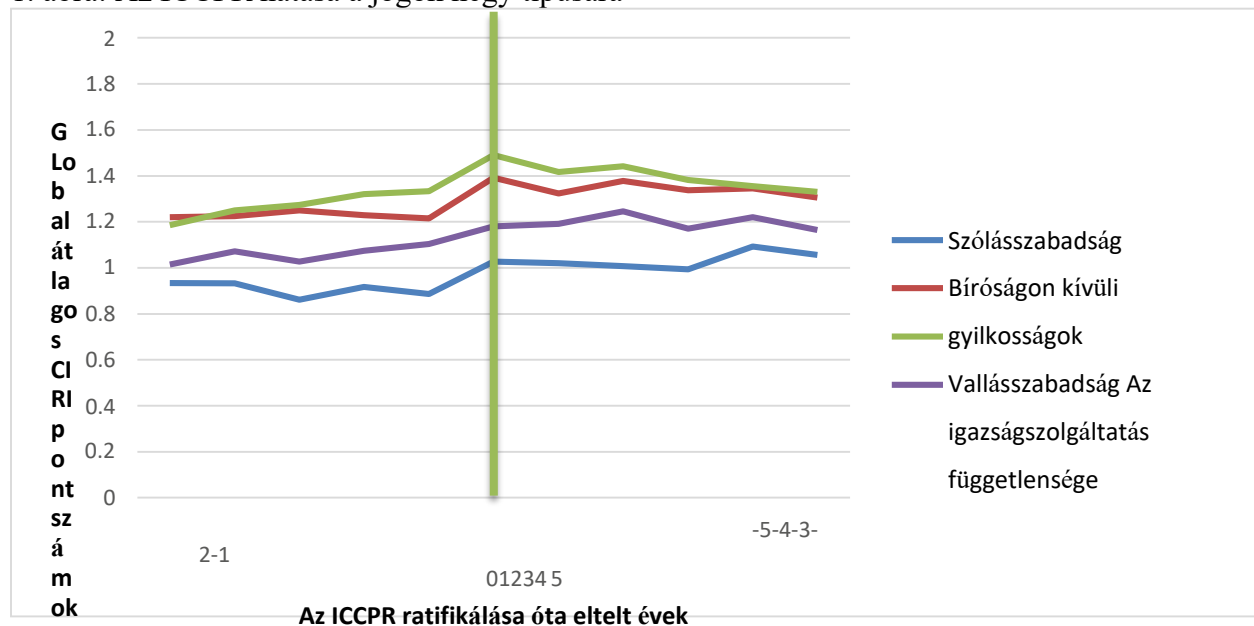
És bár a demokrácia valóban elterjedt, és a jogok beépültek a nemzeti alkotmányokba, nem tűnik pontosnak azt állítani, hogy az emberi jogok - legalábbis a hagyományos nyugati értelemben vett - domináns ideológiai vagy politikai szerepet játszanak világszerte. Vegyük csak a tíz legnépesebb államot, amelyekben együttesen a világ népességének jóval több mint a fele él. Közülük csak az Egyesült Államok és (kisebb mértékben) Japán tekinthető liberális demokráciának, ahol a jogokat széles körben tiszteletben tartják. Oroszország és Kína tekintélyelvű országok. India demokrácia, és szabad sajtóval rendelkezik, de kulturálisan - a kasztok maradványaival együtt - nem rendelkezik szabad sajtóval.

rendszer és a nőikkel szembeni rossz bánásmód, különösen a hatalmas vidéki területeken - ez a lehető legmesszebb van a liberálistól. Indonézia, Pakisztán, Banglades és Nigéria is jóval hátrébb lenne a vezető, a jogokat tiszteletben tartó nemzetek listáján. Brazília, a fennmaradó országok közül a legjobb, óriási problémákkal küzd, mint például a bíróságon kívüli gyilkosságok elharapózása.

Arra sincs sok bizonyíték, hogy az elért haladás önmagában a nemzetközi joggal függ össze. A vezető liberális demokráciák - az Egyesült Királyság, az Egyesült Államok, Franciaország, Németország, Hollandia, Kanada, Ausztrália és így tovább - már jóval azelőtt tiszteletben tartották az emberi jogokat, hogy az 1970-es években létrehozták volna a nemzetközi szerződéses rendszert. Ezen országok némelyike az emberi jogok iránti elkötelezettségét a felvilágosodásig vezetheti vissza. Az emberi jogok melletti legújabbkori elköteleződések okai a jogon kívül esnek. Az első és a második világháborút, valamint a hidegháborút követő számos önkényuralmi rendszer bukása jelentősen megerősítette a demokrácia és az emberi jogok presztízsét. Úgy tűnik, hogy a demokrácia és az emberi jogok tiszteletben tartása összefügg a gazdasági növekedéssel - és könnyen lehet, hogy a jólét és a jogok között oksági kapcsolat áll fenn. Úgy tűnik tehát, hogy azok a tényezők, amelyek miatt az országok tiszteletben tartják az emberi jogokat, függetlenek a nemzetközi jogtól.

Az elmúlt 15 évben jogászprofesszorok és politológusok megpróbálták szigorúan tesztelni azt a hipotézist, hogy a nemzetközi emberi jogi jog javítja az emberi jogok tiszteletben tartását. Ez a hipotézis azt feltételezi, hogy ha egy ország csatlakozik egy emberi jogi szerződéshez, akkor az emberi jogi teljesítménye ezzel egyidejűleg vagy az azt követő években javulni fog. Valójában alig van bizonyíték erre a mintára, amint azt az 1. ábra is mutatja.

1. ábra: Az ICCPR hatása a jogok négy típusára

Az ábra az emberi jogokkal kapcsolatos eredmények négy típusát mutatja - szólásszabadság, bíróságon kívüli gyilkosságok, vallásszabadság és az igazságszolgáltatás függetlensége -, amelyeket egy pár mérőszámmal mérnek.

tekintélyes politológusok, ahol a 0 a legrosszabb, a 2 pedig a legjobb.⁴ Amikor egy ország ratifikálja a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányát, akkor kötelezi magát a véleménynyilvánítás és a vallásszabadság jogának elismerésére - és így az e jogok tiszteletben tartására vonatkozó intézkedéseknek növekedniük kell. Ezenkívül az ország kötelezi magát a tisztességes eljáráshoz való jog elismerésére, és ennek megfelelően várható, hogy az ország elkerülje a bírósági eljárás nélküli gyilkosságokat és javuljon az igazságszolgáltatás függetlensége. A grafikon mégis azt mutatja, hogy az e dimenziók mentén nyújtott teljesítmény alig mozdul. A ratifikációt megelőző évben talán némi javulás tapasztalható, de ez a javulás a következő években többnyire visszaesik. Az olyan statisztikai tanulmányok, amelyek más tényezőket, például az ország vagyonának változását is figyelembe veszik, megerősítik, hogy a szerződések ratifikálása nem befolyásolja statisztikailag szignifikáns szinten az országok emberi jogi teljesítményét.⁵

A többi szerződés esetében nagyjából ugyanez a minta érvényesül, bár vannak eltérések. A tudósok találtak némi bizonyítékot arra, hogy a nők írni-olvasni tudásának aránya javult például azokban az országokban, amelyek ratifikálták a CEDAW-ot. Más jogok tiszteletben tartása azonban *csökken* a ratifikáció után. Ha több tucat vagy akár több száz jog van, a véletlenszerű szórás biztosítja, hogy egyes együtthatók statisztikailag szignifikánsak legyenek. De az általános minta egyértelmű: a szerződések ratifikálása vagy nincs hatással az emberi jogokra, vagy nagyon kicsi a hatása, ami nagymértékben eltér az emberi jogokra fordított figyelemtől.

Magyarázatok

Miért nem növelték az emberi jogok tiszteletben tartását az emberi jogi szerződések? Számos ismert magyarázat létezik. Az egyik az, hogy az országok nem igazán törődnek az emberi jogokkal, és az egyezmények csak képmutató propagandát jelentenek. A fejlett liberális országok pedig gondoskodtak arról, hogy a szerződéseket úgy alakítsák ki, hogy olyan jogokat ratifikáljanak, amelyeket az adott országok már elismertek, így nem volt szükség a viselkedés megváltoztatására. A másik, hogy törődnek ugyan az emberi jogokkal, de nem nagyon, így bár az országok jóhiszeműen kötnek emberi jogi szerződéseket, kiderül, hogy túl nehéz betartani azokat, mert a megrögzött érdekek, a polgári zavargások stb. problémái miatt. A gazdag és erős országoknak, amelyektől elvárható lenne, hogy más országokban érvényesítsék az emberi jogokat, olyan konkurens érdekekkel kell megküzdeniük, mint a biztonság és a geopolitikai stabilitás.

Szeretnék egy harmadik lehetőséget is megvizsgálni, amely jobban összhangban van Koskenniemi állításaival. Koskenniemi azt állítja, hogy a jogok elnyomóvá válnak, amikor intézményesülnek, mert marginalizálnak bizonyos érdekeket, amelyeket ezek a jogok nem testesítenek meg. A magyarázat részben az, hogy bizonyos emberi értékek nem alkalmasak arra, hogy a jogokban testet öltsenek. Megemlíti a nacionalista törekvéseket: sokan úgy érzik, hogy kötelességük áldozatot hozni a nemzet javára, de nem hiszik, hogy bárki másnak ennek megfelelő joga van ezekre az áldozatokra. Egy másik példa talán az erény eszméjében testesül meg. Valaki úgy érezheti, hogy kötelessége fejleszteni a tehetségét, anélkül, hogy úgy gondolná, hogy ehhez joga van. A családi kapcsolatokat köztudottan nehéz a jogok nyelvén leírni: van-e joga az egyik házastársnak a másik házastárs gondoskodásához és támogatásához?

⁴ David L. Cingranelli, David L. Richards és K. Chad Clay, The CIRI Human Rights Dataset (2013), <http://www.humanrightsdata.org>.

⁵ A bizonyítékokat Eric A. Posner: The Twilight of Human Rights Law (Oxford University Press,

megjelenés: 2014) című könyvében tárgyalom.

Bár a "jogokról való beszéddel" szembeni ismert ellenvetéseknek van némi erejük, nem egyértelmű, hogy ezek a nemzetközi emberi jogi rendszerre is érvényesek. Végül is ez a rendszer soha nem követelte meg, hogy a kormányzat hagyja figyelmen kívül a nem jogokban megtestesülő erkölcsöt. Az elképzelés kezdettől fogva az volt, hogy egy sor minimális vagy alapvető jogot hozzanak létre, nem pedig az, hogy a teljes erkölcsi rendszert diktálják. A kormányok követhetik saját (vagy lakosságuk) elképzelésüket a jóról, ha úgy tetszik, anélkül, hogy az emberi jogi rendszerrel összeütközésbe kerülnének.

Van azonban egy másik lehetőség is, amelyet "jogtúltengésnek" neveztem el - az emberi jogok olyan mértékű elburjánzása, hogy bármely konkrét emberi jog elveszíti normatív tartalmát.⁶ Minden ország korlátozott erőforrásokkal rendelkezik, míg a legtöbb jog - legalábbis ha naivan értelmezzük - nagy kiadásokat igényel az érvényesítéshez. Egy ország csak úgy tudja megállítani a kínzást és garantálni a tisztességes eljárást, ha erőforrásokat fektet a rendőrség és a bírák képzésébe, megfelelő fizetésekbe és a korrupció kivizsgálásába. Nagyon nehéz megmondani, hogy az ország GDP-jének mekkora hányadát kell ezekre a tevékenységekre költeni ahhoz, hogy a bűncselekmények elkövetésével gyanúsítottak jogai érvényesüljenek. Mindenki megérti, hogy a jogsérelmeket nem lehet nullára csökkenteni, így a kérdés az, hogy hány jogsérelmet lehet eltérni ahhoz, hogy egy országot az emberi jogi szerződésekkel összhangban lévőnek lehessen tekinteni.

Eközben ugyanennek a feltételezett országnak számos más jogot is meg kell védenie. Tiszteletben kell tartania a szólásszabadsághoz való jogot, ami azt jelenti, hogy a tüntetéseken biztonságot és tömegellenőrzést kell biztosítani. Tiszteletben kell tartania a vallásszabadsághoz való jogot - ami azt jelentheti, hogy jogi mentességeket és védelmet kell biztosítani a vallási kisebbségek számára. Tiszteletben kell tartania az oktatáshoz és az egészséghez való jogot, ami azt jelenti, hogy jelentős forrásokat kell befektetnie az iskolákba és az orvosi rendelőkbe. Csökkentenie kell a nőkkel szembeni diszkriminációt - ami szintén hatalmas befektetéseket igényel, különösen egy hagyományos társadalomban, az oktatásba, képzésbe és védelembe. Ha - mint általában - a jogok tiszteletben tartásához modern, jól finanszírozott jogrendszerre van szükség, akkor a forrásokat is ebbe az irányba kell fordítani. És mindezek mellett a kormánynak fenn kell tartania a politikai támogatást a hagyományos csoportok és a konzervatív polgárok körében, akik ellenzik ezeket a politikákat. Ha azonban az erőforrások korlátozottak - és ez mindig így van -, akkor az országnak kompromisszumokat kell kötnie, és kevesebbet kell befektetnie a jogok érvényesítésébe, mint ami absztrakt módon helyénvalónak tűnne.

Az ilyen jellegű megfontolásokon alapuló aggodalmak sok kommentátort arra késztettek, hogy amellet érveljenek, hogy az emberi jogokat hierarchikusan kell elrendezni, így az országokat arra ösztönzik, hogy a legfontosabbakkal foglalkozzanak, például a testi épséghez kapcsolódó jogokkal. De nem történt elmozdulás ebbe az irányba. Ennek oka az, hogy a legtöbb kormány az általános közjó előmozdításában látja a szerepét. Még a cinikus, korrupció és tekintélyelvű kormányok is tesznek némi erőfeszítést a köz javára - még akkor is, ha inkább saját maguk és a haverjaik megsegítésére törekcszenek -, ha csak a forradalom megelőzése érdekében. A közjó alatt általában a gazdasági jólét, a biztonság és az értékek védelmének valamilyen keverékét értik. A kormányok akkor járnak a legjobban, ha az erőforrásokat a rendelkezésre álló határhasznok arányában osztják el ezekre a célokra. Ha a kínzás azért létezik, mert a helyi rendőrség körében mélyen meghonosodott gyakorlat, és semmilyen átképzésre fordított pénzösszeg nem fogja megszüntetni, akkor jobb, ha a pénzt iskolák és orvosi rendelők építésére fordítjuk, mintha olyan nyomozásokra és képzési programokra szóránánk el, amelyek nem fognak semmit sem tenni a kínzás problémáján. Ha az iskolákra fordított több pénzről nem derül ki, hogy javítana a

⁶ Posner, fentebb.

Ha az oktatási eredményeket nem tudjuk nagyon nagymértékben csökkenteni, akkor a pénzt a margón talán jobban el lehetne költeni parkokra, jobb utakra, a köztisztviselők magasabb fizetésére vagy erősebb hadseregre.

A filozófusok nem kedvelik a jogok hipotrófiáját, mert a jogok (beleértve a szabadidőhöz és a nyaraláshoz való jogot is) elszaporodása úgy tűnik, hogy elbagatellizálja az emberi jogok projektjét.⁷ De ésszerű, hogy egy kormányzat erőforrásokat költ látszólag triviális javakra (nyaralás, szabadidő), ha ezekből a forrásokból nem lehet olyan javakat vásárolni, amelyek jelentősebbnek tűnnek, vagy más módon mélyebben kapcsolódnak az emberi jóléthez (testi épség, vallásszabadság). Valószínűleg ez az oka annak, hogy a jogok listája inkább bővül, mintsem szűkül. A parkokra fordított kiadások racionalizálására, amikor sok ember nem kap megfelelő iskolai vagy orvosi ellátást, valaki a "parkokhoz való jogot" fogja hirdetni, vagy azt állítja, hogy a parképítés elősegíti a szabadidőhöz, a környezeti jóléthez vagy más hasonló dolgokhoz való jogot. A nyelv rugalmassága és a politika igényei együttesen biztosítják, hogy a jogok a gyakorlatban meghatározhatatlanok legyenek. A kormányzás bonyolult; a jó kormányzást nem lehet a kötelezettségek listájára redukálni.

Ha mindez így van, akkor érthető, hogy az emberi jogi szerződések miért tűnnek olyan szilárdnak, mint valaha, és miért javasolják és ratifikálják őket továbbra is, miközben az elismert jogok száma folyamatosan növekszik - ugyanakkor a szerződéseknek nincs mérhető hatásuk az országok viselkedésére. Az országok új szerződéseket és új jogokat adnak hozzá, hogy világossá tegyék, hogy nem kötik őket az alapvető jogok rövid listája, köztük a különösen az Egyesült Államok által hirdetett liberális vagy negatív jogok, és ehelyett olyan rugalmassággal cselekedhetnek, amelyet szükségesnek tartanak a közszükségletek kielégítéséhez. A kommentátorok és tudósok ezt a tevékenységet azzal segítik elő, hogy új emberi érdekeket fedeznek fel, amelyeket a jogrendszernek védenie kellene. A végeredmény azonban az, hogy a szerződések végrehajthatatlanná válnak. Nehéz lesz azzal érvelni, hogy egy ország azért sértette meg az X szerződést, mert megsértette az Y jogot, amikor az ország azt válaszolhatja, hogy nem engedheti meg magának az Y jog tiszteletben tartását, miközben biztosítja az W és Z jogok érvényesülését is. Sok szegény ország azt állítja, hogy a politikai jogok be nem tartásának elmulasztására hivatkozva élhet a fejlődéshez való jogával. Ezeket az érveket erkölcsi alapon bírálhatjuk (vagy nem), de maguk a szerződések nem nyújtanak forrást a kritikához. Ha a szerződéseket (valószínűtlenül) úgy értelmeznénk, hogy az országoktól azt követelnék meg, hogy minden jogsérelmet nullára csökkentsenek, akkor a lehetetlent követelnék meg, és az országoktól nem lehet lehet lehetetlent kérni. De ha - ami még hihetőbb - a szerződések azt követelik meg az országoktól, hogy "minden tőlük telhető" vagy "jóhiszeműséget" tegyenek a jogsértések csökkentése érdekében, és ésszerű kompromisszumokat kössenek, akkor nem adnak alapot arra, hogy megkülönböztessük a szerződéseknek megfelelő és a nem megfelelő országokat - eltekintve az olyan szélsőséges esetektől, mint például a népiertást elkövető országok, vagy (mint Észak-Korea) a lakosságukat kizsákmányoló és elszegényítő totalitárius rendszereket fenntartó országok.

Erre az érve azzal lehet válaszolni, hogy számos fejlett ország tiszteletben tartja polgárainak emberi jogait, és a kompromisszum-probléma nem teszi meghatározhatatlanná ezt az ígéretet, még akkor sem, ha számos jog alkotmányban köthető. Ezekben az országokban az emberek meg tudják mondani, ha a kormány megsérti a jogaikat, és a bíróságokon jogorvoslatot szerezhetnek. A különbség a hazai eset és a nemzetközi jog között azonban az, hogy az országok intézményeket használnak a jogokkal kapcsolatos konfliktusok megoldására, a szükséges kompromisszumok megkötésére. Ezek az intézmények a közjóról és a közvéleményről alkotott elképzeléseikre támaszkodnak, hogy meghozzák ezeket a kompromisszumokat, amelyek aztán a gyakran (bár nem mindig)

kiszámíthatóan alkalmazható jogban öltenek testet. A nemzetközi emberi jogokkal kapcsolatban az a nehézség, hogy nincs összehasonlítható

⁷ Lásd pl. James Griffin, Human Rights (1862009).

intézmények léteznek. A nemzetközi emberi jogi intézmények gyengék és legitimitásuk hiányzik. Ennek oka, hogy a jogi intézmények csak akkor működhetnek, ha a lakosság megbízik bennük, vagy legalábbis elfogadja őket, és míg a fejlett államok lakossága általában bízik a hazai intézményekben, a nemzetközi intézményekben nem bízik. És emiatt a kormányok nem tudják megadni a nemzetközi intézményeknek azokat az erőforrásokat és tiszteletet, amelyek lehetővé tennék hatékony működésüket.

A nemzetközi jogi szakma szociológiája

Koskenniemi keveset beszél az államok tényleges gyakorlatáról és a szerződések végrehajtásáról, ehelyett a szellemtörténetre összpontosít. Munkájának egyik fő témája az, hogy a nemzetközi jogászok - és különösen a nemzetközi jogtudósok - hogyan gondolkodnak a nemzetközi jogról. Azt állítja, hogy a nemzetközi jogtudomány hagyományosan a liberális kozmopolitizmus kanti hagyományához kapcsolódott, ami a jogtudósok számára lehetővé tette, hogy a nemzetközi rend "jogi lelkiismereteként" lépjenek fel. Eközben a nemzetközi jogot idealista szakmának tekintették. Ez az álláspont azonban mindig is feszültségben állt a nemzetközi rend realitásaival. A régi ideálok ma romokban hevernek. "A progresszív internacionalizmusba vetett hitet talán lehetetlenné vált intellektuálisan tiszteletreméltó módon artikulálni".⁸ A nemzetközi joggyakorlat egyre inkább olyan technikai területnek tűnik, amelynek nincs sajátos normatív értéke.

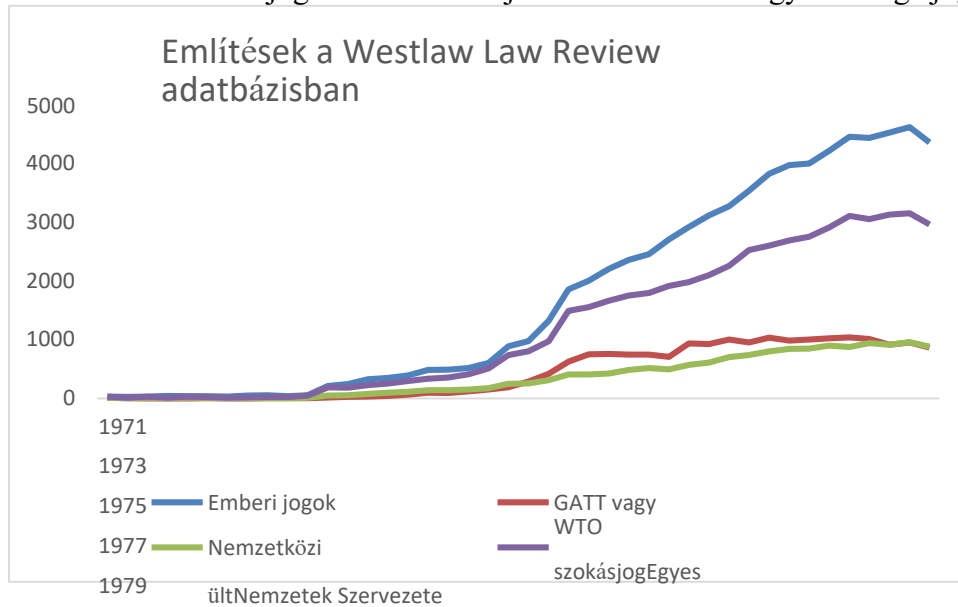
Koskenniemi túlértékeli a nemzetközi jogban a progresszív gondolkodás összeomlását. Talán annyira meggyőzte őt az emberi jogi tudományossággal kapcsolatos saját kritikája - miszerint rosszhiszeműen jár el, amikor a vitatott politikai álláspontokat úgy mutatja be, mintha azok semleges, apolitikus jogokat tükröznének.⁹ - hogy azt hiszi, másoknak is egyet kell érteniük vele. Kritikája valóban meggyőző, de legalábbis az Egyesült Államokban továbbra is az általa kritizált progresszív gondolkodásmód uralja a nemzetközi jogtudományt. Minden egyes, a kereskedelemről, a tengerjogról vagy az államok felelősségéről írt tanulmányra tucatnyi, sőt, akár több száz is jut az emberi jogokról. Az emberi jogi tanulmányok jellemzően az emberi jogi rendszerek hatókörének kiterjesztésére törekednek - a meglévő jogok tágabb meghatározásával vagy új jogok javaslatával. Egy másik hatalmas téma a nemzetközi büntetőjog, ahol ismét a nemzetközi büntetőjog normáinak legitímálása, kiterjesztése és kiszélesítése a cél, az emberi jogok megsértőinek megbüntetése érdekében. Az európai tudományosságot kevésbé ismerem, de egyértelműnek tűnik, hogy az emberi jogok szintén központi szerepet játszanak ebben a tudományosságban, sőt, ahol általánosan elterjedt (az Egyesült Államokban még mindig ritka) az a nézet, hogy a nemzetközi emberi jogok "alkotmányossá váltak".

A 2. ábra az Egyesült Államokban az "emberi jogok" kifejezést említő jogi folyóiratcikkek gyakoriságának óriási növekedését mutatja. Ez egy durva mérőszám - mivel nem minden ilyen cikk foglalkozik az emberi jogokkal -, de intuitíve helyesnek tűnik. Az emberi jogokról szóló írások kétféleképpen is fellendültek. Az első az volt, hogy a Carter-kormányzat az 1970-es évek végén előmozdította az emberi jogokat, amit meglepő módon a Reagan-kormányzat is átvett. A második a hidegháború vége volt, amely hirtelen lehetővé tette a nyugati emberi jogi elveken alapuló kozmopolita rend kialakítását.

⁸ Koskenniemi, *A nemzetek szelíd civilizátora*, at 514.

⁹ Koskenniemi, *A nemzetközi jog politikája*, 151-52. o.

2. ábra: Az "emberi jogok" és más kifejezések említésének gyakorisága jogi cikkekben¹⁰

Az igaz, hogy ezt a fajta tudományt a nemzetközi jogn kívüli tudósok nem veszik túl komolyan, úgy tűnik, hogy kevés befolyással bír a kormányokra, és az utóbbi években empirikusan orientált jogászok és politológusok is megkérdőjelezték, akik - ahogyan fentebb kifejtettük - bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy az emberi jogi szerződések kevés hatással voltak az államok viselkedésére. Az emberi jogok kiterjesztésére és az emberi jogi intézmények megerősítésére irányuló szokásos normatív javaslatok egyre nehezebben tarthatók fenn az államok hajthatatlanságával szemben. Valójában az emberi jogi tudományosságnak még a következő országokban is kevés befolyása vagy tekintélye volt. Az amerikai jogi egyetemeken, amelyek hajlamosak gettósítani a nemzetközi joggal foglalkozó tudósikat.

Következtetés

Köskenniemi a tudósok érveire és meggyőződésére összpontosítva elhomályosítja gondolkodásának radikális következményeit magára a nemzetközi jogra nézve. Vegyük például azt az állítását, hogy "ha nincs általános recept a jogi konfliktusok megoldására, nincs egyetlen elképzelés a jó életről, amelyet a jogok kifejeznének, akkor minden a kontextus megbecsülésén, az ad hoc egyensúlyozás aktusán múlik, vagyis azon a fajta politikán, amelynek artikulálására a jogok nem hagynak teret".¹¹ Ha ez a helyzet, akkor az emberi jogi szerződések nem működhetnek úgy, ahogyan azt tervezték. Egy kormány, amely jóhiszeműen cselekszik egy emberi jogi szerződés betartása érdekében, figyelembe fogja venni a "kontextust", és egy rosszhiszeműen cselekvő kormány hasonlóképpen azt állíthatja, hogy a "kontextus" megmagyarázza, miért hozott olyan döntéseket, amelyeket a megfigyelők esetleg helytelenítenek. Bármilyen kísérlet arra, hogy egy kormányt bíráljanak egy emberi jogi szerződés megsértése miatt, azt jelenti, hogy a megfigyelő jobban érti a "kontextust" - a helyi értékek, fenyegetések, gyakorlati szempontok stb. bonyolult keverékét -, mint maga a kormány, ami gyakran valószínűtlen. A nemzetközi bíróságok és más jogi intézmények hasonló problémával szembesülnek. Ha a nemzetközi emberi jogi érvek végső soron politikai érvek, miért kellene egy államnak elfogadnia egy nemzetközi testület politikai ítéleteit a kormánya vagy a lakossága által hozottakkal szemben? Meg kellene lepődnünk azon, hogy nem teszik ezt?

¹⁰ Összeállítva a Thomson Reuters, Westlaw JLR adatbázisából, <http://westlaw.com>.

¹¹ Koskenniemi, *Politics of International Law*, at 143.

Megpróbáltam kiegészíteni ezt a beszámolót annak leírásával, hogy ez a dilemma intézményesen miként oldódott meg, és hogy miként vet új (negatív) fényt azokra a fejleményekre, amelyeket a nemzetközi jogászok szinte mindig is ünnepeltek.

Az emberi jogi szerződések és az azokban foglalt emberi jogok számának növekedését általában az emberi jogi projekt igazolásának tekintik. Valójában a jogok szaporodása az országok közötti mély nézeteltérést tükrözi a különböző emberi érdekek prioritásának kérdésében. Ez aláássa a kormányok felelősségre vonására irányuló erőfeszítéseket is, mivel növeli a formális jogi mérlegelési jogkörüket, hogy a kontextusra hivatkozzanak és ad hoc kompromisszumokat kössenek.

Az emberi jogokkal foglalkozó nemzetközi jogi szervezetek, például bíróságok és bizottságok számának növekedését általában a nemzetközi közösségnek az emberi jogok érvényesítése iránti elkötelezettségét tükrözik. Valójában ezek az intézmények, amelyek pénziánnal küzdenek, és egymásnak ellentmondó joghatósággal és kevés vagy semmilyen jogi hatáskörrel nem rendelkeznek, gyengítik a jogérvényesítést azért, hogy megsokszorozzák a jogi rendelkezések értelmezéseinek számát, lehetővé téve az államok számára, hogy kiválasszák azt, amelyik az érdekeiket szolgálja.

Az emberi jogi nem kormányzati szervezetek - hazai és nemzetközi - elszaporodását általában a nemzetközi emberi jogi rendszerek alapvető jellemzőjének tekintik, mivel a nem kormányzati szervezetek fontos ellenőrzési és végrehajtási funkciókat látnak el. Valójában az emberi jogi nem kormányzati szervezetek mindegyike más-más programmal és célokkal rendelkezik; gyakran nem értenek egyet egymással, és a nemzetközi emberi jogok különböző értelmezését kínálják, gyakran teljesen figyelmen kívül hagyva a szerződéseket. Sok nem kormányzati szervezet a szerződések liberális szellemiségével ellentétes, jobboldali programokat követ.¹²

Az emberi jogi tudományok robbanásszerű terjedése, amelyek szinte mindegyike az emberi jogi törvények tág értelmezésével foglalkozik, vagy több jogot és erősebb intézményeket követel, a nemzetközi emberi jogi törvények fontos kiegészítőjének tekinthető. Valójában ez a tudomány kevés befolyást gyakorolt az államokra. A Koskenniemi¹³ olvasó kormánytisztviselők joggal fogják úgy tekinteni, hogy az inkább politikai érdekérvényesítés, amelyet figyelmen kívül hagyhatnak, mint olyan jogi értelmezés, amelyet komolyan kellene venniük.

¹² Clifford Bob, *The Global Right Wing and the Clash of World Politics* (2012).

¹³ Koskenniemi, *From Apology to Utopia*, at 613.

Az olvasók észrevételeket a következő címre küldhetnek:

Eric A. Posner professzor
University of Chicago Law School
East 1111 60th Street
Chicago, IL 60637
eric_posner@law.uchicago.edu

A Chicagói Egyetem jogi kara Közjogi és jogelméleti munkadokumentum-sorozat

Az 1-400. cikkek listáját a <http://www.law.uchicago.edu/publications/papers/publiclaw> oldalon találja.

401. Gary Becker, François Ewald és Bernard Harcourt, "Becker on Ewald on Foucault on Becker" Az amerikai neoliberalizmus és Michel Foucault 1979-ben tartott előadásai a *biopolitika születéséről*, szeptember. 2012
402. M. Todd Henderson, Voice versus Exit in Health Care Policy, 2012. október
403. Aziz Z. Huq, Enforcing (but Not Defending) "Unconstitutional" Laws, október 2012
404. Lee Anne Fennell, Erőforrás-hozzáférési költségek, október 2012
405. Brian Leiter, Jogi realizmusok, régiék és újak, október 2012
406. Tom Ginsburg, Daniel Lnasberg-Rodriguez és Mila Versteeg, When to Overthrow Your Government: Az ellenálláshoz való jog a világ alkotmányaiban, november 2012
407. Brian Leiter és Alex Langlais, A jogfilozófia módszertana, november 2012
408. Alison L. LaCroix, Az ügyvédi könyvtár a korai amerikai köztársaságban, november 2012
409. Alison L. LaCroix, A Vox Populi hallgatósága, 2012. november
410. Alison L. LaCroix, On Being "Bound Thereby", November 2012
411. Alison L. LaCroix, Mi lett volna, ha Madison nyer? A törvényhozói felsőbbrendűség alkotmányos világának elképzelése, November 2012
412. Jonathan S. Masur és Eric A. Posner, Munkanélküliség és szabályozási politika, december. 2012
413. Alison LaCroix, Történelmi glossza: A Primer, január 2013
414. Jennifer Nou, Ügynökségi önszigetelés az elnöki felülvizsgálat alatt, január 2013
415. Aziz Z. Huq, Az elköltözés mint politikai kérdés, február 2013
416. Adam B. Cox és Thomas J. Miles, Policing Immigration, február. 2013
417. Anup Malani és Jonathan S. Masur, Raising the Stakes in Patent Cases (A szabadalmi ügyek tétjének növelése), február 2013
418. Ariel Porat és Lior Strahilevits, Az alapértelmezett szabályok és a közzététel személyre szabása nagy adatokkal, február 2013
419. Douglas G. Baird és Anthony J. Casey, Bankruptcy Step Zero, február 2013
420. Alison L. LaCroix, The Interbellum Constitution and the Spending Power, March 2013
421. Lior Jacob Strahilevitz, Toward a Positive Theory of Privacy Law (A magánélet védelmére vonatkozó pozitív elmélet felé), március 2013
422. Eric A. Posner és Adrian Vermeule, Inside or Outside the System? Március 2013
423. Nicholas G. Stephanopoulos, The Consequentialist Criteria of Consequentialist Criteria, március 2013
424. Aziz Z. Huq, A nemzeti biztonság társadalmi előállítása, március 2013
425. Aziz Z. Huq, Federalism, Liberty, and Risk in *NIFB v. Sebelius*, 2013. április.
426. Lee Anne Fennell, Property in Housing, április 2013
427. Lee Anne Fennell, Crowdsourcing földhasználat, április 2013
428. William H. J. Hubbard, An Empirical Study of the Effect of *Shady Grove v. Allstate* on Forum Shopping in the New York Courts, May, New York-i bíróságok, május. 2013
429. Daniel Abebe és Aziz Z. Huq, Külügyi föderalizmus: A revizionista megközelítés, május 2013
430. Albert W. Alschuler, *Lafler és Frye*: Lafler: Two Small Band-Aids for a Festering Wound, 2013. június
431. Tom Ginsburg, Jonathan S. Masur és Richard H. McAdams, Libertarian Paternalism, Path Dependence, and Temporary Law, 2013. június.
432. Aziz Z. Huq, Tiers of Scrutiny in Enumerated Powers Jurisprudence, június. 2013

433. Bernard Harcourt, Beccaria: *Bűncselekményekről és büntetésekről: A Mirror of the History of the Foundations of the Modern Criminal Law* (A modern büntetőjog alapjainak története, július). 2013
434. Zachary Elkins, Tom Ginsburg és Beth Simmons, Getting to Rights: Szerződéses ratifikálása, alkotmányos konvergencia és az emberi jogi gyakorlat, július 2013
435. Christopher Buccafusco és Jonathan S. Masur, Innováció és elzárás: A szellemi tulajdonra vonatkozó büntetőjog gazdasági elemzése, július 2013
436. Rosalind Dixon és Tom Ginsburg, The South African Constitutional Court and Socio-Economic Rights as 'Insurance Swaps', 2013. augusztus.
437. Bernard E. Harcourt, The Collapse of the Harm Principle Redux: On Same-Sex Marriage, the Supreme Court's Opinion in *United States v. Windsor*, John Stuart Mill's essay *On Liberty* (1859), and H.L.A. Hart's Modern Harm Principle, August. 2013
438. Brian Leiter, Nietzsche a filozófiai kánon ellen, április 2013
439. Sital Kalantry, Women in Prison in Argentina: Causes, Conditions, and Consequences (Nők börtönben Argentínában: okok, körülmények és következmények), május. 2013
440. Becker és Foucault a bűnözésről és büntetésről, Beszélgetés Gary Beckerrel, François Ewaldal és Bernard Harcourt-val: A második ülészak, 2013. szeptember
441. Daniel Abebe, Egy hang vagy sok? A politikai kérdés doktrína és az akusztikus disszonancia a külügyekben, szeptember 2013
442. Brian Leiter, Miért a jogi pozitívizmus (megint)? 2013. szeptember
443. Nicholas Stephanopoulos, Választások és igazodás, szeptember 2013
444. Elizabeth Chhorvat, Adózás és likviditás: Evidence from Retirement Savings, 2013. szeptember
445. Elizabeth Chhorvat, Looking Through' Corporate Expatriations for Buried Intangibles, 2013. szeptember
446. William H. J. Hubbard, A jogalapok, a pereskedés és az egyezségkötés elmélete, november 2013
447. Tom Ginsburg, Nick Foti és Daniel Rockmore, "Mi, a népek": The Global Origins of Constitutional Preambles, November 2013
448. Lee Anne Fennell és Eduardo M. Peñalver, Exactions Creep, December 2013
449. Lee Anne Fennell, Forcings, december 2013
450. Jose Antonio Cheibub, Zachary Elkins és Tom Ginsburg, Beyond Presidentialism and Parliamentarism, december, Az elnökiségen és a parlamentarizmuson túl. 2013
451. Nicholas Stephanopoulos, A Dél Shelby megye után, október 2013
452. Lisa Bernstein, Kereskedelmi felhasználás a bíróságokon: The Flawed Conceptual and Evidentiary Basis of Article 2's Incorporation Strategy, November 2013
453. Tom Ginsburg, Politikai korlátok a nemzetközi bíróságokon, december 2013
454. Roger Allan Ford, A szabadság érvénytelensége kontra nem jogsértés, december 2013
455. M. Todd Henderson és William H.J. Hubbard, Do Judges Follow the Law? An Empirical Test of Congressional Control over Judicial Behavior (A bírói magatartás kongresszusi ellenőrzésének empirikus vizsgálata), január 2014
456. Aziz Z. Huq, A kollektív cselekvés logikája magyarázza a föderalizmus doktrínáját? Január 2014
457. Alison L. LaCroix, Az I. cikk árnyékhatalma, január 2014
458. Eric A. Posner és Alan O. Sykes, Voting Rules in International Organizations, január. 2014
459. John Rappaport, A bűnüldözés másodrendű szabályozása, február 2014
460. Nuno Garoupa és Tom Ginsburg, Bírói szerepek a nem bírói funkciókban, február 2014
461. Aziz Huq, A strukturális alkotmány mellett kiállva, február 2014
462. Jennifer Nou, A választások alárendelése, február 2014
463. Albert W. Alschuler, Szörnyű eszközök az ügyészek számára: Leahy szenátor javaslata a Skilling kontra Egyesült Államok ügy "kijavítására", február 2014

464. Aziz Z. Huq, A hatalmi ágak libertariánus szétválasztása, február 2014
465. Brian Leiter, Előszó a Miért toleráljuk a vallást? Február 2014
466. Jonathan S. Masur és Lisa Larrimore Ouellette, Deference Mistakes, március 2014
467. Eric A. Posner, Martti Koskenniemi az emberi jogokról: An Empirical Perspective, március 2014